

XXIV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
17 - 31 МАРТ 1984г. - РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

ПОСВЕТЕН НА 40-ГОДИШНИНАТА ОТ ПОБЕДАТА НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ В БЪЛГАРИЯ

К 7/М 45

120000868605

$$\frac{1984}{64}$$

$$\frac{27}{1145}$$

XXIV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1984

Посветен на 40-годишнината от победата на
Деветосептемврийската социалистическа
революция в България

КОНЦЕРТ-МАТИНЕ
НА
ТРИО ОТ ФРАНЦИЯ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868605

25 март — неделя

Начало — 11,00 ч.

Нова изложбена зала

448235

Волфганг Амадеус МОЦАРТ

— Трио в ми-бемол мажор

Andante

Menuetto

Allegretto

Гордън ДЖАКОБ

— Трио

Adagio molto

Menuetto

Adagio molto

Presto assai

(първо изпълнение в България)

Макс БРУХ

— Осем пиеси за пиано, виола и
кларнет

1 — Andante

2 — Allegro con moto

3 — Andante con moto

4 — Allegro agitato

5 — Andante

6 — Andante con moto

7 — Allegro vivace ma non
troppo

8 — Moderato

(първо изпълнение в България)

Изпълнява трио в състав:

ЕРИК ЛЬО САЖ — пиано

ЖЕРАР КОСЕ — виола

КОЙЧО АТАНАСОВ — кларнет

Вече две столетия музиката на **ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ (1756 — 1791)** ни води към сложния свят на „хармонията на звуковете“. Композитор на всички жанрове, блестящ изпълнител, той формира облика на многостранен творец, с чудесното съчетаване на драматург, симфоник, философ.

Неговите творби са израз на органично сливане на радост, светлина, неизтощима жизнерадостност и страдание, достойнство, мъка и спокойствие; те са едно непрекъснато откриване на богатствата на човешката етика. Характер на черта, която присъства постоянно в цялото Моцартово творчество, е последователното развитие на жанровете и формите на инструменталната музика и в същото време — създаване на нов тип оперна естетика.

Камерната музика на Моцарт е една истинска „творческа лаборатория“ на композиционна изобретателност. В този жанр той осъществява свободна трактовка на тематичния материал, на развитието на темите. Индивидуализацията на всеки инструмент е резултат на полифонично, имитационно изграждане в мелодичните построения. Гласовете следват вътрешната си логика и заедно с това звучат в красива хармония, със съответните темброви ефекти.

В годините между „Сватбата на Фигаро“ (1785 — 86) и „Дон Жуан“ (1787) Моцарт композира духов квинтет, симфония № 38, сонати за пиано на четири ръце, Серенада за струнен оркестър, **ТРИО ЗА ВИОЛА, КЛАРНЕТ И ПИАНО („Кеглите“)**. Наименованието напомня едно летуване при фон Жакен, където музикалните вечери се редуват с партии кегли. Триото е посветено на Франциска (дъщерята на домакина) и изпълнено с участието на Антон Щадлер — приятел кларнетист.

Първата част разработва характерен елемент от темата — „групето“ (орнамент от няколко бързо изпълнени ноти), като всеки инструмент е в непрекъснат диалог с останалите.

Във втората част (изградена в триделна форма: Менует — Трио — Менует) се усеща драматичен контраст между отделните дялове, този път не само тематичен, но и модулативен.

Третата част (Рондо) е в типичното за този вид развитие: куплет — рефрен, като тематичните елементи са разработени с много творческа инвенция и находчивост — богатство и разнообразие в музикалното изграждане.

ГОРДЪН ДЖАКОБ е творец на английската композиторска школа — професор по оркестрация в Кралския музикален колеж; автор е на две симфонии, балети, симфониета, вариации на тема от Пърсел, дивертименто, инструментални концерти, филмова музика; има публикувани и теоретични трудове („Как да четем партитура“, „Композиторът и неговото изкуство“).

Музиката на Джакоб е силно експресивна, а тематичният материал се изгражда с определено професионално умение и оригинална оркестрация. Композиторът има свой почерк, свое определено място в съвременната английска музикална култура.

Своеобразен музикален език, интересна архитектурнична структура на произведенията — тези штрихи създават и особената атмосфера на звукова среда в творбите му.

Първата част на **ТРИО ЗА КЛАРНЕТ, ВИОЛА И ПИАНО** ни въвежда в дълбоко интимен свят на вътрешни преживявания, почти мистериозно звучене на трите инструмента (ни сък регистър на кларнета, приглушена звучност при виолата и остра атака на пианото).

Втората част (написана в триделна форма) има жив, лек характер, който преминава в тържественото звучене на заключението.

Третата част — бавна и спокойна, тайствена и нежна, е своеобразен прелюд към бляскавата виртуозност и бурен, жизнен характер на финалното Престо.

МАКС БРУХ е автор, чиято присъствие в нашите концертни програми се среща твърде рядко. Неговата музика има романтичния порив на чувството и едновременно с това е силно повлияна от новите тенденции в края на XIX-ти век.

Композиторската си дейност Брух започва твърде млад, на 14 години представя първата си симфония. В процеса на творческо израстване се раждат три опери (най-известната е „Лорелей“), три симфонии, концерти, камерна музика. Музикалната история му определя място сред творците на късния романтизъм, като в нещо начало е конфликтът на теми, тембри и нюанси.

ОСЕМ ПИЕСИ ЗА ПИАНО, ВИОЛА И КЛАРНЕТ (1910) са изградени от великолепно съчетание на тематични фрази с особена изразителност на инструменталните тембри.

Първата част носи белега на цялата творба — преплитане на музикалните построения, като същината на звуковата идея се „избистря“ в конфликтите на трите партии. Интересна е третата пиеса, в която са противопоставени два образа: първият — особено лиричен (виола) и вторият — с вътрешна сила и конфликтност (кларнет).

Привлекателен мелодичен център е румънската мелодия на петата част — това е дълга музикална фраза, вдъхновена от най-старите пластове на румънския фолклор. Тя съдържа и мъка, и скрито страдание. Шеста и седма част имат близки по конструкция форми, като седмата има по-изявен характер и с драматичните моменти подготвя появата на последната — осма пиеса.

Тази част е силно контрастна, с определено търсени динамични контрасти, ясен шрих скакато, единствената в мажорна тоналност. Оживеният диалог на музикалните партии, както и цялостната смела и тържествена звучност са логичен край на тази сложна за драматургично изграждане творба.

ЕРИК ЛЬО САЖ е роден на 15 септември 1964 година в Екс ан Прованс, започва да учи пиано на 5-годишна възраст.

1979 година, когато става лауреат на Организацията на артистите солисти, бележи началото на един път, изпълнен с успехи. През 1981 година младият пианист получава Първа награда за пианисти от Парижката национална консерватория. През 1982 година е удостоен с Първа награда за камерна музика на Парижката национална консерватория (класа на Жан Юбо), през същата година получава и Трета награда на Международния конкурс в Сенигалия — Италия, и Първа награда за пианисти от конкурса за млади музиканти, организиран от Френската телевизия.

Освен на Концерт в Сол от Морис Равел с оркестъра на Лион за Френската телевизия, младият музикант има записи за Холандската телевизия и радио, осъществени през 1983 година. В актива от звукозаписна дейност са прибавени изпълнения за Франс—Музик, Франс—Интер, Франс—Култур, радио Люксембург, Италианското радио, Френското радио и др.

Ерик Льо Саж има многобройни участия в концерти с различни формации за камерна музика във Франция, Италия, Люксембург, Швейцария и др.

Солистичните му изяви — в Концерт ла мажор от Лист с оркестъра на Френската консерватория, и в Концерт в Сол на Морис Равел, също са много успешни.

ОТЗИВИ

„... Този млад пианист притежава в еднаква степен сигурност, талант и скромност...”

„... Той дотолкова се беше вживял в произведението, че — изразявайки дълбоко осмислената истина, ни караше да се подчиним на неговата чувствителност, задължаваше ни да споделяме емоционалността на композитора...”

ЖЕРАР КОСЕ е роден в Тулуза през 1948 година, където получава музикалното си образование. Още през 1966 година печели първите награди за виолисти и камерни изпълнители, както и Почетната награда на гр. Тулуза, Първа награда за виола и камерна музика от Националната Парижка консерватория, а през 1969 година и наградата на Фондацията за Призвание. Той е първият виолист, който получава тази награда през 1971 година. От 1970 до 1972 година Жерар Косе участва в известния квартет „Виа Нова“.

За блестящия талант на музиканта свидетелствуват редица награди, които получава: Награда на Академията Шарл Гро през 1971 година, Награда на Френското издателство за грамофонни плочи през 1981 година, Награда „Габриел Форе“ през 1972 година.

От 1972 до 1980 година е член на квартета „Паренен“, с който изнася около хиляда концерта във Франция и целия свят.

През 1976 година става участник в Ансамбъл за съвременна музика.

Паралелно с богатата си концертна дейност, Жерар Косе продължава работата си на солист и преподавател в Консерваторията в Лион.

През 1982 година е удостоен с наградата САКЕМ — той е единственият виолист, получил тази награда.

ОТЗИВИ

„... Много голям артист, може би най-големият френски виолист... Фразата е гъвкава, техниката — прецизна, звукът — наситен с топлина.“

Франция — „Льо Фигаро“

„Съмнявам се дали някой до сега е боравил с този инструмент с подобна артистична виртуозност.“

Хелзинки

КОЙЧО АТАНАСОВ след завършване на Българската държавна консерватория работи като солист-кларнетист в Русенската филхармония и преподавател в Средното музикално училище. След успешна концертна и записна дейност в България, ФРГ, Франция, Италия, от 1981 година живее във Франция, където продължава активната си дейност като солист и камерен изпълнител.

ОТЗИВИ

„... След неговото изпълнение можем да кажем, че е постигнал всичко, което се иска от този инструмент. . .“

Франция — „Ла Национе“

„... Койчо Атанасов... разгърна своята богата музикална чувствителност. Този така гъвкав инструменталист може далеч да надхвърли чистата виртуозност. . .“

Франция — „Ла Монтан“

Програмата подготви **ДАРИЯ КОВАЧЕВА**

Редактор — **В. Шейтанова**

